

er endnu et Andragende, der er foreslaaet henvist af et enkelt Medlem, men jeg vil der, inden jeg udtaler mig derom, afvente det ærede Medlems Udtalelse og hans Motiv for det Grundlag, paa hvilket han ventter, at det høje Ting skulde stemme for en Henvisning til Finansministeren af dette Andragende.

R. Nielsen: Naar jeg har tilladt mig atter at stille et Ændringsforslag angaaende et Andragende, som allerede tidligere har været fremme, er det ikke, fordi jeg efter den Indstilling eller rettere Ikke-Indstilling, der er sket fra Finansudvalgets Side, tør nære noget Haab om her at naa noget andet Resultat end det, jeg har faaet ved tidligere Lejligheder, og end mindre er det af Lyst til at gøre et Arbejde, som ingen Frugt bærer. Men det er, fordi jeg føler mig personlig overbevist om, at der i Virkeligheden sker den paagældende Andrager Uret, naar hans Andragende ikke kommer med her.

Sagen er, som det er refereret tidligere, simpelthen den, at Manden var Soldat i 1893, og bl. a. kom han saa den Gang til at lide af Aareknuder paa højre Ben. Han meldte sig til Lægen, men Lægen erklærede, at det var ikke noget at tale om, og der blev saa ikke gjort noget videre, ved Sagen, det var faa Dage før Hjemsendelsen, og Manden blev saa hjemsendt. I de to Aar, der gik, indtil han atter blev Soldat, havde han ikke nogen Ulempe af denne Sygdom, kun havde han, naar han havde lange Ture med Plov og Harve, som det jo forefalder ved Bønderarbejde, Mindelser i den Retning, men der skete ikke nogen større Skade, gik navnlig ikke Hul paa Benet. Derimod, da han kom ind og blev Soldat igen ved Øvelserne i 1895, gik der i Løbet af de første 8 Dage Hul paa Benet, han var da nødt til at melde sig syg og blev saa kasseret. Det fremgaar tydelig af Kassationsattesten, at denne Sygdom er Aarsagen til, at han blev kasseret, og paa Spørgsmaalet om, hvorvidt han har faaet den under Udøvelsen af Militærtjenesten, svares der ja, men føjes til, at han angiver, at Sygdommen er opstaaet under Øvelserne i 1893. Denne Angivelse drages altsaa ikke i Tvivl, men refereres simpelthen.

Nu er det jo saa, at der gennem en lang Aarrække har været gjort et Arbejde her, gaaende ud paa at faa gjort de mildest mulige Fortolkninger gældende over for de Mænd, der under Udøvelsen af den militære Tjenestepligt komme til Skade, og

vi fik i sin Tid, i 1889, en Lov, som man mente vilde gøre, at nu vilde man kunne komme betydelig længere frem med at komme til Hjælp i den Retning. Det viste sig imidlertid, at denne Lovens videregående Udstrækning ikke var ret stor, og det er udtalt her i Salen gentagne Gange af det ærede Medlem, som nu er Ordfører ved Andragendernes Behandling, at det laa i, at § 5 i denne Lov blev fortolket paa en anden Maade end det egentlig har været Meningen ved Lovens Givelse, ja han har endogsaa udtrykt det saa skarpt, at han har sagt: Det er min Mening, at vi egentlig ere blevne snydte ved Loven af 1889. Vi opnaaede da, at man ved senere Forhandlinger angaaende Invalidespørgsmaalet kom til en ny Invalidelov af 1897. Netop det Aar, 1897, var der et Andragende fremme fra den samme Mand, hvis Sag jeg her taler, og da det jo efter baade den højtærede Ministers og den ærede Ordførers Udtalelser ikke kunde blive imødekommet efter den gamle Lov, blev der fra begge Sider henvist til, at der var Sandsynlighed for, at naar man fik den ny Lov, kunde Manden blive hjulpen. I Henhold dertil fremkom et nyt Andragende, som var for her i Fjor, og nu kan jeg ikke med min bedste Vilje se rettere, end at hvis den ærede Ordfører ikke om nogle Aar skal komme til at sige det samme om Loven af 27de Februar 1897 som han for nogle Aar siden sagde om Loven af 1889, nemlig at vi var blevne snydte, saa maatte man gøre en anden Opfattelse gældende end den, der nu raader. I denne § 9 staaer der udtrykkelig, at man her skulde kunne give Understøttelser, dels i Tilfælde, hvor den antagne Aarsag — Saar, Kvæstelse, Sygdom — til en tilstedeværende Invaliditet vel ikke kan siges at være paadragen ved Udførelsen af militære Tjenestepligter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876, § 1 omhandlede militære Forretninger, men dog staa i en saadan Forbindelse med den militære Tjeneste, at der efter Omstændighederne skønnes at være Anledning til at yde den paagældende Forsørgelse, og dels i Tilfælde, hvor Paadragelsen ikke er saaledes godtgjort at hidrøre fra den militære Tjeneste, at Krav paa Invalidforsørgelse efter de almindelige Invalidelove derpaa kan støttes, men dette dog findes saa antageligt, at der efter Omstændighederne ogsaa her skønnes at være Anledning til at øve Forsørgelse.

Nu kan jeg ikke med min bedste Vilje se rettere, end at hvis denne Lov, der i sin Ordlyd jo fuldt ud giver Plads